

almindelig Udtalelse om, at det ikke gaar an at eksperimentere med den lærde Skole paa den Maade; nu er det ikke mere end et Par Aar siden, vi vedtog en Skolelov; nu maa Skolen have Ro. Og den Sidsigelse ville vi møde med fuld Ret i 10 til 20 Aar. Og for at opnaa de Smule Fordele, som ligge i Ministerens Forslag: Opgivelse af latinsk Stil, maaste ogsaa fransk Stil og disse usle to Matematiktimer for Latinerne, tror jeg derfor meget vanskeligt, jeg vilde kunne være med til at præjudicere Skoleformen. Saa kommer det an paa, om der ved Sagens videre Behandling, Udvalgsbehandlinger og Forhandlinger mellem de to Ting maatte vise sig Samstemning i det, der synes at være Stemning for her, nemlig at man nok opretholder Tvedelingen, men — paa den Maade som antydet af det ærede Medlem for 1ste Kreds — saaledes at visse Statskoler blive Skoler for de latinstuderende og visse særlig for Matematikerne. Det var maaske en Udvej, der kunde vi maaske komme til at opnaa i alt Fald delvis, hvad vi sætte Pris paa, og navnlig vilde der saa i den matematiske Skole ganske vist blive betydelig Blads, netop for det Sag, som de to ærede gejstlige Medlemmer have talt saa varmt for.

Formanden: Det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Styr: Jeg skal fatte mig saa kort som muligt. Jeg vil først tillade mig at sige det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Det. Hansen) Tak for den urbane Maade, hvorpaa han har ført sin Polemik over for mig, trods den store Uenighed, der er imellem os, og saa gøre den Bemærkning, at han har ogsaa misforstaaet mig, naar han mente, at der i mine Udtalelser om Landsvidenskab og Realvidenskab var nogen som helst Paastand om, at vi skulde staa paa Landens Side og de Herrer paa Materiens. Det var paa Universitetets Standpunkt, jeg stillede mig, og der er det en Betegnelse — jeg veed ikke, hvorfra jeg har den, men jeg har hørt den ofte — som bruges om de forfælske Videnskab, dels Realvidenskab. Jeg tror isøvrigt, at den Maade, hvorpaa jeg talte om nogle af disse Realvidenskab, tydelig viste, at jeg ikke betragter det som noget uaaandeligt Arbejde at beskæftige sig dermed.

Jeg maa maaske endnu gøre en kort Bemærkning med Hensyn til Kirkeaadets Stilling. Jeg havde naturligvis meget at sige om Religionsundervisningen, men det

er der ikke Tid til. Det er egentlig ikke mig, der er kaldet til at forsvare Kirkeaadet, om det er lovligt eller ej. Jeg vil kun tillade mig at sige, at jeg ser paa Kirkeaadet, ikke som paa en raadgivende eller lovgivende Forsamling for Kirken, men jeg ser paa det som en Samling af Embedsmænd, som Ministeren ønsker at raadføre sig med, og jeg ser intet ulovligt i, at Ministeren sammmentalder en saadan Samling. Men saa vil jeg, naar der bliver talt om, at vi have udtalt os ukaldet, kun henvende den Bemærkning til det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds, om han dog ikke mener, at det maa kræves af en Embedsmand, at han har personligt Initiativ, saa at han udtaler sig om Ting, hvorom han mener, at de kunne gøre Glæde, og om han saa ikke mener, at naar det gælder om Embedsmænd overhovedet, at de ikke vilde udfylde deres Plads, som de burde, naar de ikke havde Initiativ, saa gælder det særlig om de højeste eller højere stillede Embedsmænd, at af dem maa det kræves, at de have Initiativ. Kun det har jeg ment, at Kirkeaadet burde have overfor Ministeren, og jeg er den højst ærede Minister overmaade taknemlig for, at han har optaget denne vor Henvendelse, som han har gjort.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Mod det ærede 5te Medlem for København (Det. Hansen) maa jeg straks nedlægge en Protest med Hensyn til hans Dring om, at Kirkeaadet ikke skulde have lovlig Grund under Fødderne. Han maa vel tillige selv erkende, at naar han brugte Udtrykket provisorisk, har det ikke noget paa sig. Hvad Kirkeaadet angaar, støtter det sig til en kongelig Anordning og ikke til nogen som helst provisorisk Lov, lige som for øvrigt dets Tilblivelse falder forinden den egentlige Provisorismes Herredømme her i Landet. — Jeg er ganske enig med den ærede Taler, der nu havde Ordet, i, at der ikke er det fjerneste at sige til, at en lovlig Institution udtaler sig over for den Minister, med hvem den har at gøre, om de Sager, der ligge for, og om Sager, som ganske vist maa siges, om end indirekte, at vedkomme dem, selv om det ikke er Sager, der direkte gennem en kongelig Anordning ere henlagte under dem. Jeg tror ikke, nogen Minister kunde have noget derimod formelt at indvende.

Det ærede Medlem talte i Dag lige som forleden meget stærkt om Sagtrængselen. Jeg har indrømmet tidligere og indrømmer endnu, at der vel kan tales om Sagtrængsel,